

РЕШЕНИЕ

№ 149

/населено място/, 04.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – /населено място/, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на шести април през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Мая Банчева

при участието на секретаря Дияна Петкова
като разгледа докладваното от Мая Банчева Административно наказателно
дело № 20231230200101 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 72, ал. 4 от ЗМВР, във връзка с чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Г. Г. Ч., ЕГН *****, от /населено място/, чрез адв.А. К., със
съдебен адрес /населено място/, **против** Заповед за задържане на лице с рег. № 31433-32 от
22.01.2023 г., издадена от Г. Т. К. на длъжност младши Разузнавач при РУ /населено място/,
с която на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР, жалбоподателката е била задържана за срок от
24 часа в помещение за временно задържане на РУ /населено място/.

В жалбата се твърди, че заповедта за задържане е незаконосъобразна, тъй като
жалбоподателката не е криминално проявена и по отношение на нея няма съмнение, за да се
направи обосновано предположение, че съществува вероятност или е възможно да е
извършила или да е съпричастна към извършването на конкретно престъпление. Навежда се,
че издадената заповед не е мотивирана и не съдържа каквито и да е било факти и
обстоятелства за наличието на конкретни и обективни данни, сочещи на обосновано
предположение, че жалбоподателката е извършила или е съпричастна към извършването на
престъпление, както и че в производството по издаване на заповедта са допуснати
съществени нарушения, които са ограничили правото на защита на жалбоподателката и са
самостоятелно основание за отмяна на обжалвания акт. Иска се от съда да постанови
решение, с което оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и с надлежно упълномощен
процесуален представител – адв. П.Н., след депозирана изрична декларация по чл.96 от
НПК, с която се отказва от защитата на адв. К.. Въззивната страна поддържа депозираната
жалба и излага допълнителни съображения за незаконосъобразност на обжалвания акт,

поради което моли съда да отмени заповедта за задържане. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение.

Ответната страна – Г. Т. К. - младши разузнавач при РУ /населено място/, се явява лично. Излага фактическите мотиви за издаването на процесната заповед за задържане – предприети оперативно-издирвателни мероприятия по повод получен оперативен сигнал за разпространение на наркотици – кокаин и канабис, с главно действащо лице Н.У., както и наличието на данни, че задържаното лице има близки отношения с У. и живее в едно жилище с него.

Районна прокуратура – /населено място/, ТО - /населено място/, не изпраща представител и не взема становище по делото.

По делото са събрани писмени доказателства, подробно описани в протокол от проведено съдебно заседание на 06.04.2023 г.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа страна следното :

Безспорно се установи по делото, че на 22.01.2023 г. в /населено място/ в 00.40 часа, жалбоподателката Г. Г. Ч. е била задържана по реда на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР в помещение за временно задържане на РУ - /населено място/, въз основа на Заповед за задържане с рег. № 314зз-32/22.01.2023 г., издадена от Г. Т. К. на длъжност младши Разузнавач при РУ /населено място/. Жалбоподателката е била освободена на същия ден – 22.01.2023 г. в 10.55 часа. Като основание за задържането ѝ е посочено, че за лицето има данни, че е извършило престъпление по чл.354а, ал.3 НК.

Посочените обстоятелства се подкрепят от приложените оригинали на обжалваната заповед, протокол за личен обиск на жалбоподателката с рег. № 314р-1348/22.01.2023 г. и декларация от задържаната.

При така установеното от фактическа страна, съдът прие от правна страна следното:

Жалбата е подадена от легитимирано лице при спазване на законоустановения срок за обжалване съгласно чл. 149, ал. 1 АПК, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, поради което се явява процесуално допустима.

Относно основателността на жалбата съдът намира следното:

Оспорената заповед за задържане на лице представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК. При проверката, освен на основанията, посочени от оспорващия заповедта за задържане, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

При служебно извършената проверка, от външна страна, съдът намира, че оспореният акт е

издаден от полицейски орган по смисъла на чл.57, ал.1 ЗМВР, съгласно представените по делото Удостоверение с рег. № 244р-6426 от 07.03.2023 г., издадено от Началник на сектор КАПОЧР към ОД на МВР – /населено място/, удостоверяващо заеманата от издателя на заповедта длъжност – младши разузнавач в група „Криминална полиция“ на РУ – /населено място/ при ОДМВР – /населено място/, ведно с Длъжностна характеристика на съответната длъжност, в границите на предоставената му съгласно чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР компетентност. Спазени са и процедурните правила при издаване на атакуваната заповед. Същата е издадена в писмена форма съгласно изискванията на чл.74, ал.1 ЗМВР и видно от отбелязването в самата заповед, на задържаното лице са разяснени правата по чл.72, ал.3 - 6 ЗМВР. В обжалваната заповед за задържане са посочени и задължителните реквизити, уредени в чл.74, ал.2 ЗМВР - името, длъжността и местоработата на издалия заповедта полицейски орган; датата и часа на задържането; данни за задържаното лице, както и правата му по чл.72, ал.3 - 6 ЗМВР. На задържаното лице е връчен екземпляр от заповедта.

Задържането на лице, на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР, за срок не по-дълъг от 24 часа представлява принудителна административна мярка по смисъла на чл.22 ЗАНН, която има за цел да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. За прилагане на нормата е достатъчно наличието на данни за извършено престъпление и данни то да е извършено от задържаното лице, без да е необходимо да се уточнява характерът на престъплението.

Следва да се има предвид обаче, че конкретната хипотеза на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР задължава органа по издаване на административния акт да посочи накратко обективните характеристики на извършеното от задържания престъпление и неговата правна квалификация, т.е. фактическите и правните основания за задържането, визирани в чл.74, ал.1, т.2 ЗМВР. По този начин мотивите съдържат конкретни фактически констатации на административния орган, които са дали повод последният да приеме, че са налице предпоставките на приложената от него правна норма. Процесното обстоятелство е условие за законосъобразност на акта и гаранция за защита правата на засегнатата страна – адресат, от една страна, а от друга страна – прави възможен контрола от страна на съда на издадената заповед. Следователно полицейското задържане трябва да е обосновано с ясни обстоятелства, които да сочат връзка между задържаното лице и конкретно извършено от него престъпление: или трябва да се попречи на уличеното лице да го извърши, или да се попречи то да се укрие или да извърши друго престъпление или да осуети наказателното преследване.

При осъществяване на съдебния контрол за законосъобразност, преценката на решаващия съд е свързана именно с изследване на въпроса доколко са налице посочените в оспорения административен акт фактически основания за издаването му и могат ли същите да се свържат с посочените от издателя правни норми. За да се осъществи задържането следва да е налице обосновано предположение, че задържаното лице е извършило противоправното деяние, т.е. необходимо е наличието на обосновано подозрение за това - факти и информация, които биха убедили един обективен наблюдател, че въпросното лице е

извършило престъплението.

В конкретния случай обаче, липсват каквито и да е фактически основания, довели до реализиране на правомощието на полицейския орган да издаде оспорваната заповед за задържане. Фактическите основания се изчерпват с краткото посочване „има данни за извършено престъпление“ и е посочена правната квалификация - чл.354а, ал.3 от НК.

При тази формулировка на мотивите на административния орган, на първо място следва да се предполага какви са конкретните данни за извършено престъпление от задържаното лице и какво е престъплението. С оглед дадената правна квалификация, не е ясно дали деянието касае придобиване на наркотични вещества или техни аналози без надлежно разрешително, или касае държане на наркотични вещества или техни аналози без надлежно разрешително.

На следващо място, посоченото по никакъв начин не обективира данни, които да водят до обосновано предположение, че именно жалбоподателката е извършила или е съпричастна към извършването на престъпление по чл.354а, ал.3 НК, доколкото не са изложени и конкретизирани обстоятелства, свързани със самото престъпление, нито факти досежно изпълнителното деяние от страна на задържаното лице.

Към преписката по настоящото производство освен обжалваната заповед, протокол за личен обиск и декларация от задържаната, не са приложени каквито и да е други материали, относими към заповедта за задържане, и които материали да обективират необходимостта от задържането на лицето.

В тази връзка е необходимо да се посочи, че полицейското задържане като принудителна административна мярка не може да бъде произволно. Издадената заповед по ЗМВР задължително следва да е обоснована с конкретни факти, които да сочат връзка между задържания и извършено престъпление, както и задържането му да е съобразено с целта на закона.

В тази връзка следва да се съобрази и решение от 24.06.2014 г. на Европейския съд по правата на човека /дело П. и П. срещу България/, в което е прието, че: "За да е налице обосновано подозрение следва да има факти и информация, които биха убедили един обективен наблюдател, че въпросното лице може да е извършило престъплението. Освен това подозрението трябва да се отнася до конкретно престъпление. ". Изхождайки от изискването "подозрението да се базира на разумни основания, като съществена част от защитата срещу произволен арест и задържане", ЕСПЧ приема, че при липсата на конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането, то се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол, какъвто е настоящия случай.

С оглед гореизложеното, съдът приема, че постановеното задържане на жалбоподателката не е фактически обосновано и обжалваната заповед за задържане се явява незаконосъобразна поради това, че е издадена в противоречие с разпоредбата на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР, доколкото не съдържа фактическите обстоятелства на които се основава задържането.

Пропускът на полицейския орган да впише конкретните фактически основания за

задържането на лицето в заповедта, е сериозен порок по смисъла на чл.146, т.2 АПК. Същевременно, неизвестното фактическо основание за полицейското задържане на лицето, пречатства упражняването правото на защита на задържаното лице, което представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила по смисъла на чл.146, т.3 АПК.

По гореизложените мотиви, съдът намира оспорената заповед за задържане за незаконосъобразна, което налага нейната отмяна.

С оглед отмяната на заповедта за задържане и съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК, когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В случая е направено искане за заплащане на разноски в размер 400 лв., за което е представен Договор за правна защита и съдействие Сер. АВ № 0000212708 от 06.04.2023 г., искането е направено своевременно, поради което същото се явява основателно и следва да бъде уважено, като ОД на МВР - /населено място/, следва да бъде осъдена да заплати сторените разноски за адвокатско възнаграждение, в размер на 400.00 лева.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, вр. с чл.72, ал.4 ЗМВР, /населено място/кият районен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице с рег. № 3143з-32 от 22.01.2023 г., издадена от Г. Т. К. на длъжност младши Разузнавач при РУ /населено място/, с която на основание чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР, Г. Г. Ч., ЕГН *****, от /населено място/, е била задържана за срок от 24 часа в помещение за временно задържане в РУ - /населено място/, като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНА**.

ОСЪЖДА ОД на МВР - /населено място/, да заплати на Г. Г. Ч., ЕГН *****, от /населено място/, сумата от 400.00 /четиристотин/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението **подлежи** на касационно обжалване от страните по делото пред Административен съд – гр. /населено място/ в 14 дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – /населено място/: _____